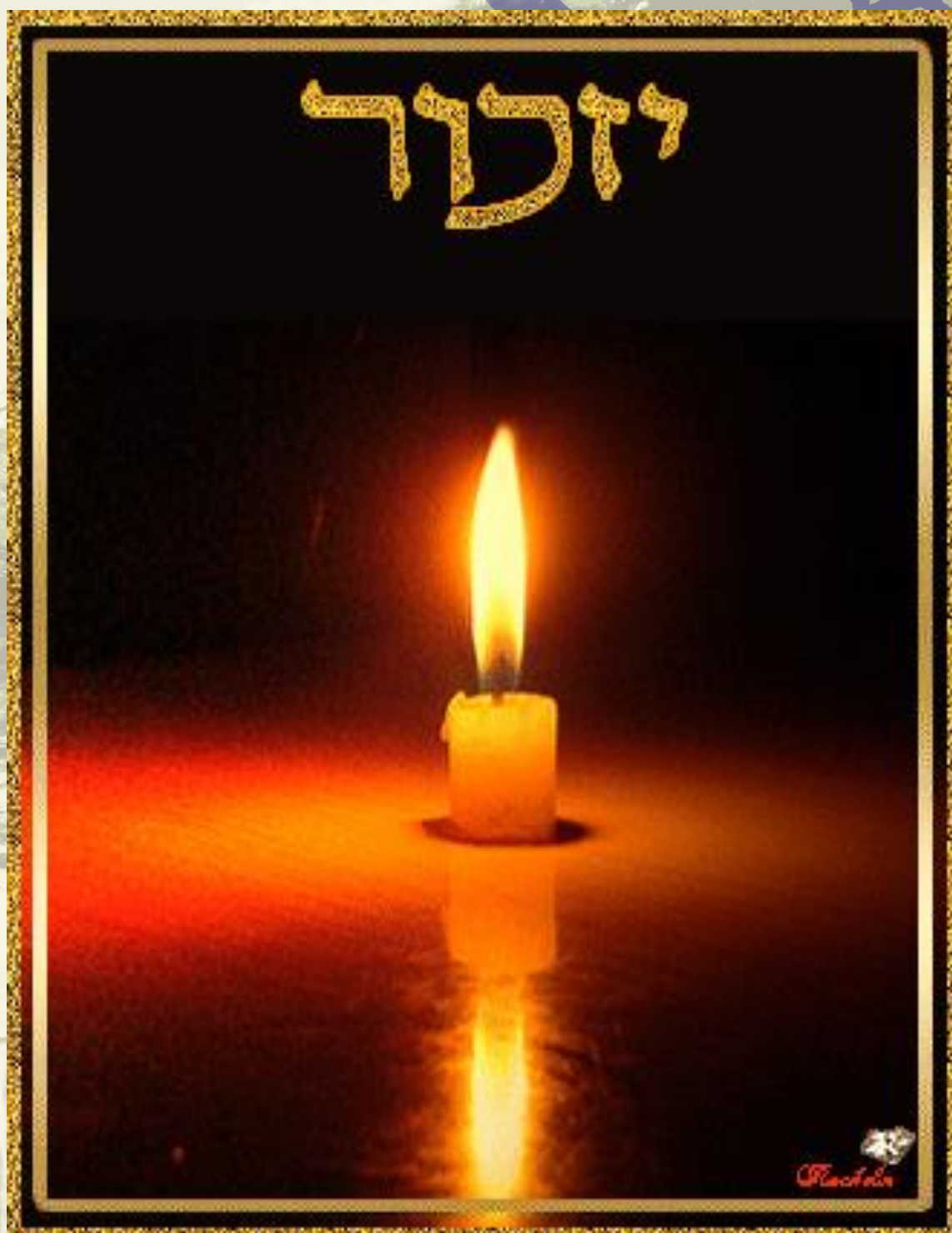

שמחה הרלו
תשכ"ז - תשמ"ח
1967 - 1987

"הצבי ישראל על במותיך חלל
איך נפלו גיבורים"
שמואל ב' (פרק א י"ט)

ילדותו

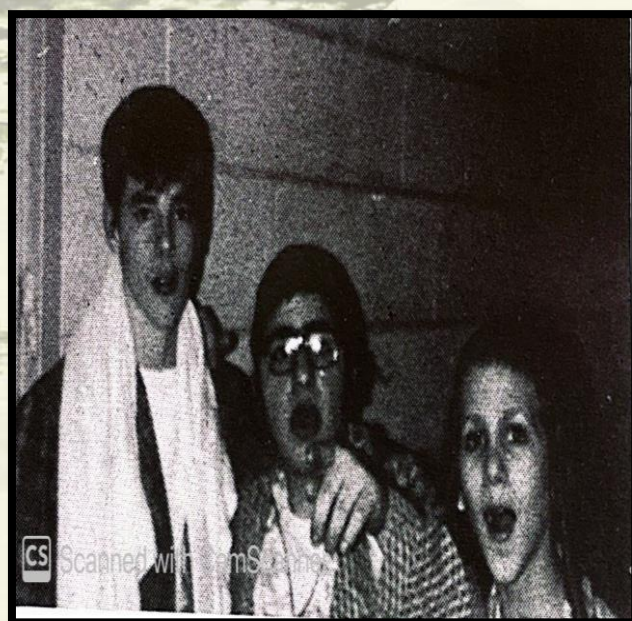
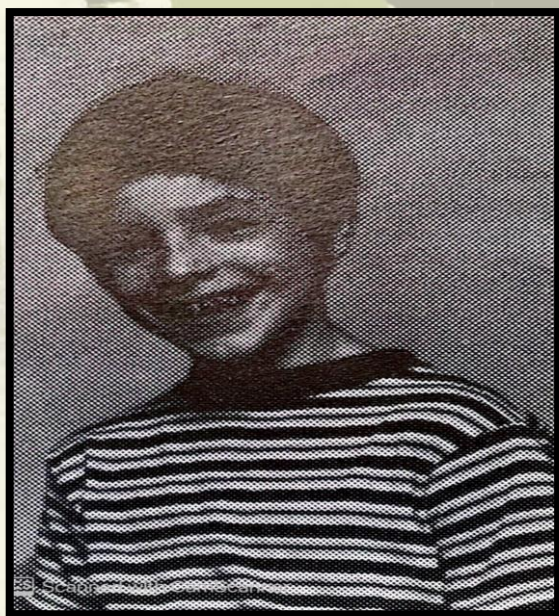
**"השמחה דרגה גבוהה מהבכיה,
הבכיה פותחת שערים
אך השמחה מפלת לגמרי כל
המחיצות"
(הבע"שט)**

משפחתו:

שמחה בן נעמי ועקיבא (טרי).
נולד ביום ג' באדר תשכ"ז (12.2.1967) במדינת
מיין בארצות-הברית, והתגיר עם כל בני
משפחתו.

לשמחה 4 אחים ואחיות – מיכאל, אלישבע, שרה
וחנה. הוא למד בבית-ספר יסודי בארצות-הברית
והמשיך שם בלימודים תיכוניים. לאחר עלייתו
ארצה עם משפחתו ב- 1982, למד בבית-הספר
הפנימייתי "גן יבנה" ואילו המשפחה קבעה את
מגוריה בשכונת נווה יעקב בירושלים.

רקע על המדינה- מיין Maine

נוסדה ב-15 במרץ, ב-1820. מדינה מספר 23
בתוך ארצות הברית, הנמצאת באזור ניו
אינגלנד בצפון-מזרח המדינה. גובלת
באוקיינוס האטלנטי במזרח ובדרום, ניו
המפשייר במערב, ובפרובינציות
הקנדיות קוויבק וניו ברנזוויק בצפון-
מזרח. מיין מכונה "מדינת עץ האורן".

מקור השם "מיין"

אין הסבר ברור לשם "מיין", אך ככל הנראה חוקרים צרפתיים שגילו וחקרו את האזור קראו לו על שם מחוז מיין (אנ') בצרפת. התיעוד הראשון של השם הוא מקיץ 1622. מיין היא המדינה היחידה בארצות הברית ששמה מבוטא בהברה אחת.

סמל המדינה

דגל המדינה

קום והתהלך בארץ

מילים: יורם טהרלב
לחן: יאיר קלינגר

קום והתהלך בארץ
בתרמיל ובמקל.
וודאי תפגוש בדרך
שוב את ארץ ישראל.
יחבקו אותך דרכיה
של הארץ הטובה,
היא תקרא אותך אליה
כמו אל ערש אהבה.

זאת אכן אותה הארץ,
זו אותה האדמה
ואותה פיסת הסלע
הנצרבת בחמה.
ומתחת לאספלט
לבנייני הראווה,
מסתתרת המולדת
ביישנית וענווה.

קום והתהלך בארץ...

וכרמי עצי הזית
ומסתור המעיין
עוד שומרים על חלומה
וחלומנו הישן.
וגגות אודמים על הר
וילדים על השבילים,
במקום שבו הלכנו
עם חגור ותרמילים.

קום והתהלך בארץ...

שכונת נווה יעקב :

נווה יעקב היא שכונת המגורים היהודית הצפונית ביותר בירושלים. השכונה הוקמה ב-1970, באזור שסופח למדינת ישראל ולירושלים אחרי מלחמת ששת הימים. מספר התושבים בשכונה הוא כ-30,000.

שם השכונה מנציח את המושבה נווה יעקב אשר הוקמה בשנת 1924 וחרבה במלחמת העצמאות, אולם השכונה איננה נמצאת במיקום בו שכנה המושבה, אלא צפון-מזרחית ממנו.

רקע על פנימיית "גן יבנה"

אני מאמין/ שיטה מאפיינת:

בית אפל- הינו פנימייה אשר מעניקה מגוון רחב של מענים לילדים ובני נוער בסיכון, החל ממרכז חירום והכלה במסגרות הפועלות בקהילה. קיימים ארבעה עמודי יסוד בבסיס העשייה: מוגנות, כישורי חיים, למידה ותרבות פנאי. הילדים מקבלים תמיכה אינטנסיבית בפנימייה, ומשולבים במסגרות

חינוך בגן יבנה

ובסביבה.

טווח גילאי הילדים הנמצאים בפנימייה-

מגיל 3 ועד 18.

שמחה

של

לזכרו

דרורה, בת שירות לאומי שהכירה אותו מגן יבנה
והמשיכה את הקשר עם שמחה עד מותו כותבת:

"העולם הוא חידה בלתי פתורה, ככל שננסה יותר להעמיק, תשארנה השאלות
האמתיות והכואבות ללא מענה. ואומרים שצריך לחיות עם זה ולקוות, להאמין... "ו...
"מה כבר אפשר עוד לומר?" ... אבל הלב ממאן להשלים ולקבל אבדן של נעורים,
תקוות, חלומות, וייתכן שזה נשמע בנאלי, שגרתי משהו... התרגלנו להרוגים,
ולהרוגים צעירים... שעוד לא טעמו מן החיים מאומה.

כל פעם, כשזה קורה מחדש, זה מנער אותך משגרת היומיום, מעורר אותך למחשבה
על משמעות החיים - החדלון - מעגלים מעגלים... ואז - לאחר כל הכאב, לאחר
הבכיות, אתה מתחזק בהחלטה לחיות חיים שיהיו עם משמעות, שיצדיקו את אלה
שאינם כאן - אם מותר לנו להתבטא כך הרי הם בכלל לא התכוונו למות הם רצו
לחיות.

לפני שאעלה קוים לדמותו של שמחה אקדים ואומר כי לעיתים מתקבל הרושם
שלאחר מותו של אדם החברה הופכת אותו לקדוש ומזכירה את תכונותיו הטובות
ואותן

מדגישה. אני רוצה שנזכיר את שמחה על כל הצדדים באישיותו כפי שהוא היה, על כל
המיוחד שבו, והיה הרבה מיוחד...

את שמחה אני מכירה בעצם מתקופת היותו תלמיד

בתיכון, נער בן שש עשרה, שונה ומיוחד בנוף האנושי שמסביבו. אמריקאי, בן
למשפחה של גרי צדק. מבט בוחן - לא מחייך כלל. קשיי הסתגלות רבים היו לו, שפה
זרה, מנטליות אחרת מזו שהורגל לה.

הקשר בין בינינו, אני, כבת שירות לאומי, ושמחה כתלמיד, התפתח מעבר לקשר
רגיל. בשיחות ארוכות מאד שניהלנו גיליתי אדם רגיש מאד בעל חוש צדק ומוסר
חזקים. על אנשים הביע לא פעם פליאה וכעס, אדם בעל דעות עצמאיות וחשיבה
בריאה וייחודית שהתבססה על ניסיון חיים עשיר יותר מלכל אדם אחר בן גילו. קשר
מיוחד זה עם בינינו לא ניתק סתקופת בים שהיו סביבו ולא נראו לו כשורה השירות
שלי אלא נמשך גם שנים אחר כך ובעצם שנלקח לנו.

המשך דבריה של דרורה:

את שמחה אני מכירה בעצם מתקופת היותו תלמיד בתיכון, נער בן שש עשרה, שונה ומיוחד בנוף האנושי שמסביבו. אמריקאי, בן למשפחה של גרי צדק. מבט בוחן - לא מחייך כלל. קשיי הסתגלות רבים היו לו, שפה זרה, מנטליות אחרת מזו שהורגל לה. הקשר בין בינינו, אני, כבת שירות לאומי, ושמחה כתלמיד, התפתח מעבר לקשר רגיל. בשיחות ארוכות מאד שניהלנו גיליתי אדם רגיש מאד בעל חוש צדק ומוסר חזקים. על אנשים רבים שהיו סביבו ולא נראו לו כשורה הביע לא פעם פליאה וכעס, אדם בעל דעות עצמאיות וחשיבה בריאה וייחודית שהתבססה על ניסיון חיים עשיר יותר מכל אדם אחר בן גילו. קשר מיוחד זה בינינו לא ניתק בסוף תקופת השירות שלי אלא נמשך גם שנים אחר כך ובעצם עד שנלקח לנו. השנים האחרונות כשהתקרב מועד גיוסו לצבא ידע, והיה ברור לו כי ישרת בחייל קרבי ויהי מה. וכך השתלב שמחה ב"גבעתי" החיל המתחדש. התנדבותו לחיל קרבי לא הפתיעה, שהרי מעולם לא הרתיעו אותו למעשה פיזיים, ומעולם לא מחפשים נוחיות וחיים קלים, אדרבא, מה פיין אותו, היה חיפוש אתגרים ומה שקשה יותר משובח יותר.

לאחר גיוסו לצבא כל השיחות איתו נסבו סביב שירות הצבאי. אתה מגיע לשיחה על הצבא והחיל. מכל משפט שלו נדף ריח של גאות יחידה. אחד המשברים שהיו לו נבע מבעיות בריאותיות שהתגלו ברגלו, והעמידו בספק את המשך שירותו בחיל קרבי. לא הבריאותית הטרידה אותו, אם החשש שיצטרך לפרוש מהחיל. מלבד ההזדהות של שמחה עם החיל שלכאורה מגלה צד של חוזק וקשיחות הייתה בשמחה המון רכות, ג'נטלמניות וביישנות. בתוך כל ההתחספסות שעבר בארץ שהתבטא בלימוד השפה על כל הסלנג הצבאי שבה. (לדוגמא: פניה לחבר בלשון "אחי" (אחי) (או "נפלתי על הפנים... בלי קסדה"...)) נשארה בשמחה אדיבות, כנות וחן מיוחד. ובאותו הקשר אני לא יכולה להתנתק מזיכרון המראה של שמחה כשהיה מגיע לביקור - נוקש בדלת הייתי פותחת ומגלה בפתח חייל גבוה ומוצק לבוש מדים מיוזעים אחרי אימונים מפרכים. הכומתה הסגולה שכל כך היה גאה בה מבצבצת מהכתף, תיק גדול ביד אחת, ובכתף השנייה הנשק. ועל

הפנים המנומשות חיוך רחב ומבויש

“May I come in?” ושאלת הפתיחה הקבועה:

ברגעים אלו תמיד עברה בי התרגשות ותחושת קרבה כאל אח ממש.

שמחה ידע להתאים את עצמו לאנשים שסביבו ולהתחבב עליהם.

עם זאת, ידע לשמור על הייחודיות שלו.

מיליון כוכבים עמית פרקש מילים ולחן: יפתי

רצית לעוף, רצית כבר הלאה
עם חצי חיוך עלית למעלה
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
תן רק עוד שניה אחת לומר לך שלום

רצית לעוף, הלכת רחוק
מדי

בתוך הטירוף אין מי
שישמור עלי

מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך
בעיניים

רציתי שניה אחת לומר לך
שלום

אני רציתי לשיר
אתה הרמת גיטרה
מלאך מנגן לי עכשיו
אז איתך אני שרה
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
רציתי לשיר לך, לומר לך שלום
רציתי שניה אחת לומר לך שלום
תן רק עוד שניה אחת לומר לך
שלום

צה"ל

תחילת דרכו בצ"הל:

שמחה גויס לצה"ל באוקטובר 1985 והוצב
לשרת בחטיבת גבעתי. לאחר-מכן הועבר
לחיל כללי ושם שירת כנהג.

"שמחה תהפוך לתגה ולאבל,
בכל קצי תבל.
על במותיך חלל.
איך נפלו גיבורים ואבדו כלי מלחמה.
האבידה לא רק בשביל המשפה,
בפרט, אך ג"כ בעוד ארצנו
הקדושה- בכלל. חייל נאמן ומסור
ליהדות.
מי יתן לנו תמורתו?
יהי זכרו ברוך לנצח !

הרב והרבנית משה דרייזמן
ארה"ב, פראוידנס

שמחה בגבעתי יח' 424

את רוב שרותו עשה שמחה בגבעתי,
כלוחם. הוא אהב והתגאה ביחידתו.
בשל בעיה רפואית נאלץ לעזוב את היחידה
למרות רצונו ולאות מחאה ערק מהצבא,
לחבר אך הסתובב בכל הארץ, עבר מחבר
איש לא ידע רוב הזמן היכן נמצא, איפה ישן,
או אצל מי בילה בלילה בזמן העריקות.

תחילת דרכו בצה"ל:

נמצא בבסיסם אצל חברים

באחת הפעמים חזר שמחה הביתה והלך לישון. צלצלה נעמי (אמו) לחנה (אחותו) כדי שתודיע למשטרה צבאית לבוא לקחת אותו. כ־20 יום ישב שמחה במעצר לפני שנשפט.

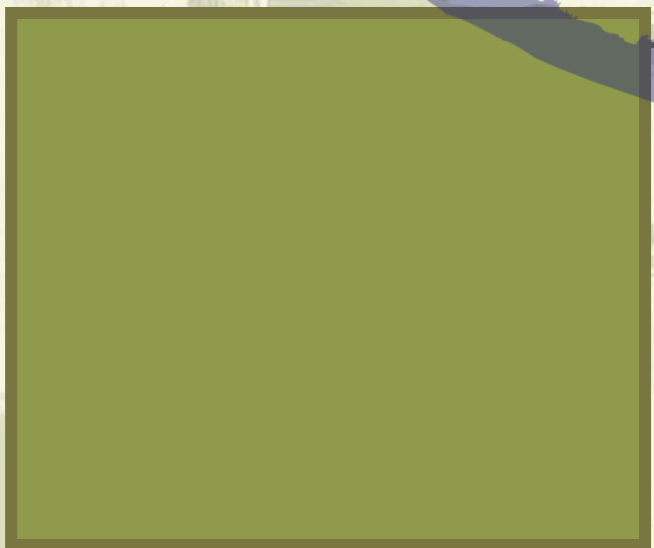
נקבע לו עו"ד שרצה שאחד ההורים ימסור עדות אופי עבור שמחה. כאשר ראה את עקיבא - יהודי דתי לבוש שחור אמר שהוא לא יוכל להעיד. נעמי אמו טענה כי לא תוכל להעיד מפני שהיא דוברת אנגלית בלבד. ובנוסף - היא תפרוץ בבכי. אומרים שהשופט ששפט את שמחה היה מוכר כשופט מחמיר.

המשפט נפתח והשאלה מדוע ערקת זכתה לתשובה שהפתיעה את השופטים. "אני רוצה להיות בגבעתי, רוצה להיות לוחם ולא נותנים לי". הוא קיבל 28 יום "בפנים" מתוכם ריצה 20 יום לפני המשפט. כששוחרר מהכלא הציעו לו לעשות קורס נהגים וכך הגיע ליחידתו בגבעתי כנהג. שמחה הסכים.

אולם לאחר שסיים את הקורס נשלח שמחה לעין יהב כנהג
ועדיין הביע את משאלתו - לחזור לגבעתי.
עם הכומתה הסגולה, איתה הלך בגאווה בגבעתי המשיך
ללכת בגאווה גם בקורס הנהיגה וגם בעין יהב.
אף פעם לא אמר "לא" לרעיון המשוגע ביותר.
אחרי יום עבודה ב"לוז" יושבים החבר'ה על כוס קפה
כשמישהו זורק לאויר "בואו נסע ל... בואו נעשה.." ושמחה תמיד
התלהב מהרעיון.

בבילויים, בעיקר כשעבד בלוז, והיה לו כסף, נהג
להזמין את כולם על חשבון.
החברים צריכים כסף? שמחה תמיד יעזור.

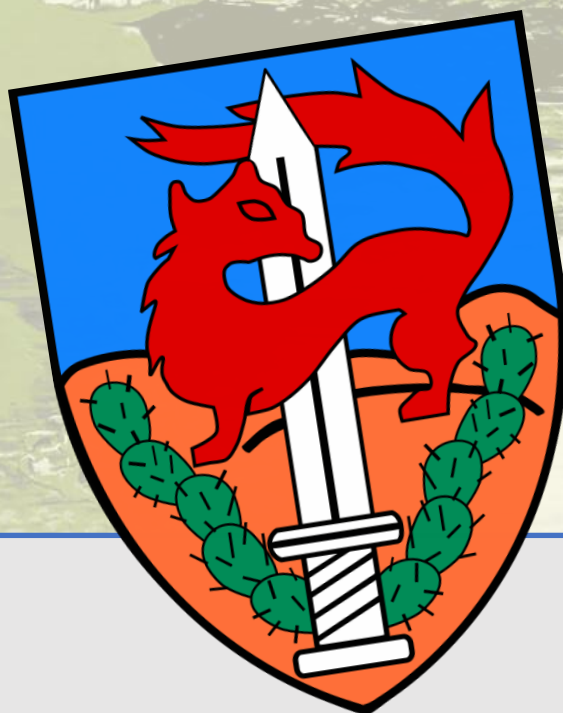
חטיבת גבעתי

חטיבת גבעתי

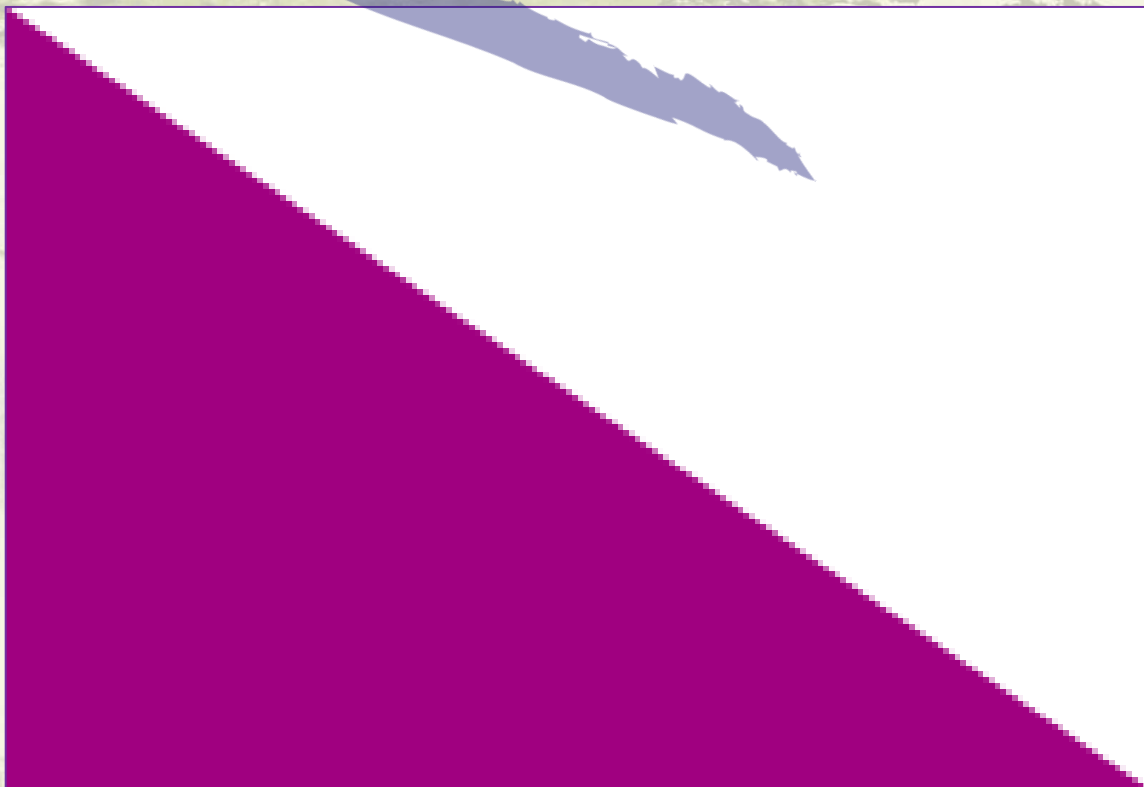
חטיבת גבעתי (חטיבה 84) היא חטיבת חיל רגלים סדירה
בצה"ל, הנמצאת תחת עוצבת הפלדה. החטיבה הוקמה
בשנת 1983 ונקראה על שם חטיבת
גבעתי שפעלה במלחמת העצמאות.
חיילי חטיבת גבעתי

חובשים כומתה בצבע סגול עם סמל חיל הרגלים ונועלים
נעליים שחורות. סמלה של החטיבה משלב בתוכו את סמלי
חטיבת גבעתי שלחמה בתש"ח וסיירת שקד.

תג חטיבת גבעתי

תג היחידה

המשך דרכו בצה"ל:

לאחר שגויס לחיל כללי בתור נהג נפל שמחה בעת מילוי
תפקידו כאשר היה מעורב בתאונת דרכים בקרבת ים המלח
ביום י"ח בתשרי תשמ"ח ה-11.10.1987

מקום קבורתו:

שמחה הובא למנוחת-עולמים ונקבר בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים בן 20 בנופלו. הותיר אחריו הורים, אח ושלוש אחיות – מיכאל, אלישבע, שרה וחנה. במכתב תנחומים למשפחה השכולה ציין מפקדו כי שמחה שאף לשרת כחייל קרבי ולהימצא במקום שבו זקוקים לו.

בית העלמין הצבאי שבהר הרצל:

בית העלמין הצבאי שבהר הרצל:

תכנון בית הקברות בהר הרצל החל בקיץ 1949, במקביל לתהליך הבאת עצמותיו של חוזה המדינה, בנימין זאב הרצל לפסגת ההר. באותה עת נקבע כי במורדות ההר ייכון בית הקברות הצבאי של בירת ישראל. הקמתו של בית העלמין הצבאי נמשכה כשנתיים והמצבה הצבאית הראשונה הוצבה בנובמבר 1951.

אתרי זיכרון ייחודיים בהר הרצל:

בשל מיקומו הטופוגרפי והסמלי של הר הרצל בפאתה המערביים של ירושלים, הוקמו במקום זה אתרי זיכרון ייחודיים: אנדרטאות לציון הגבורה היהודית במאבק בגרמניה הנאצית; יד זיכרון לנספים במפעל ההעפלה; חלקות מיוחדות כזו של צנחני היושב שנשלחו לאירופה הכבושה להצלת בני עמם מידי הנאצים; והאנדרטה הממלכתית לחללי פעולות האיבה והטרור. בבית העלמין, קבורים מעל 2800 חללים אשר נפלו במלחמות ישראל, וכן חללים שנפלו בעת שירותם, בפעילות מבצעית ובנסיבות אחרות.

הרעות

להקת הנח"ל
מילים: חיים גורי
לחן: סשה ארגוב

על הנגב יורד ליל הסתיו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך.

כבר שנה לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשדותינו
כבר שנה ונותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר בינינו.

אך נזכור את כולם
את יפי הבלורית והתואר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תיתן את ליבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בינינו לפרוח.

הרעות נשאנוך בלי מילים
אפורה עקשנית ושותקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרת בהירה ודולקת.

הרעות כנערייך כולם
שוב בשמך נחייך ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר.

ונזכור את כולם...

חבריו לצבא מספרים

מפקדו ליחידה כותב

משפחת השכול היקרה

בהפתעה ובתדהמה גמורה אבלים אנו על מות, סמל הרלו
שמחה בן טרי ז"ל. אשר נספה בתאונת דרכים ביום ראשון י"ח
בתשרי בקרבת ים המלח, בעת מילוי תפקידו.
המומים אנחנו מגודל האסון בהילקח מאתנו חבר ורע ואח
לנשק. שמחה, נלקחת טרם זמנך, כאשר יחידתך, צה"ל והוריך
זקוקים לך ולרוח
התנדבותך.

בחרת לשרת את המולדת ביחידות הקרביות, ובמקומות
שבאמת זקוקים לך, רצית לתרום רבות למדינתך.
הננו בטוחים שרצית להמשיך ולשרת ביחידות קרביות אלה,
אבל יד הגורל בניגוד לרצון כולנו קטפה אותך בטרם עת כאשר
היית בדרך לביצוע משימה מבצעית.
אתה, שתמיד היית מוכן לבצע משימות מסוג זה, האמנת
ורצית שיחידתך תעמוד בכבוד בכל המשימות שהוטלו עליה.

בצער ובכאב נפרדים ממך,
חיילי ומפקדי היחידה, שותפים אתכם בצער ובכאב, בהילקח
ממכם בנכם האהוב ומקווים שלא תדעו יותר ימי שכול בחיים.
"ה' ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו
לדאבה עוד".

כנען מוהנא, אלוף משנה
מפקד היחידה.

קצינת ת"ש כותבת:

תם

עולם שלא נדם

לא עוד שחזק ושמחה נעורים
לא עוד בדיחות על צבא ומפקדים
לא עוד נוף החיים- שלך!

שמחה

שמך מסמל את נוף תבניתך:

איזה תענוג היה לראות אותך צוחק על העולם, על הצבא, על כולם.
לא אנסה לטהר ולייפות. הי לך גם קטעים קשים של משברים ואכזבות.
אמרת תמיד כל מה שבלב, כל מה שכואב וגם מה ששמח- לעיתים גם לא
היית צריך לומר את הדברים, כי אתה פשוט מאלה שניתן "לקרוא אותם"
ולדעת מה קורה בפנים...

מאוד אהבתי לשבת ולשוחח איתך עד השעות הקטנות של הלילה.
בחודש האחרון היית נוהג להגיע למשרד בסביבות שעה אחת עשרה
בלילה, פותח את הדלת ומופיע כמו הבמה בגווני הגריז והשמן. אני
בכוחותיי האחרונים מבקשת ממך לא לגעת בשום דבר כדי לא ללכלך חס
וחלילה... ואילו אתה "עושה דווקא" ודואג להכתים את הניירות ובמיוחד
את הידיים (כדי שאזדהה איתך גם בלכלוך)...
אי אפשר שלא להזכיר את טוב לבך, את הרצון לעזור (במיוחד כשמדובר
בבנות במין היפה), למשל בקישוטים לסוכה, או אפילו סתם מילה טובה.
וכעת...

עולמך נדם עמך, אך הוא נודד עמנו לכל מקום, בכל אחד מאתנו יש
עולם קטן ששמו "שמחה".

בזיכרונות מתוקים פחות מתוקים- כן.
אתה מצוי בכל אחד מאתנו.

נעמי רויזמן
קצינת ח"ן \ ת"ש
עוצבת הערבה.

שמחה

חבל שלא הספקנו להכיר את השמחה שבך, את העליזות והעליצות שלך.

אבל הספקנו להכיר את טוב ליבך, את העזרה לחברים, והנכונות לעזור. כאשר היינו כבר בחדרים אחרי יום עבודה קשה מפרך, אתה עדיין במרכז הפרעות השומם, מסדר רכבים ועושה סדר. אף פעם לא סירבת, המלה "לא" לא עלתה בפיקך, ואת כל המשימות שהטילו עליך תמיד ביצעת, ובצורה הטובה ביותר. חבל, באמת חבל, אני מתבונן בתמונתך, ורואה את חיוך הנצחי, שתמיד היה על פניך.

הייתי אמיץ, חייל אמיתי, לוחם כולל מובן המילה, שהעדפת אפילו להיכנס לכלא, וכל זאת רק בקשר להישאר לוחם בגבעתי - הדבר שאהבת יותר מכל שמחה, אני חושב תמיד נחרטת בליבנו, ונזכור אותך. תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים. מאת שמוליק ארקנזי חברך למחלקה

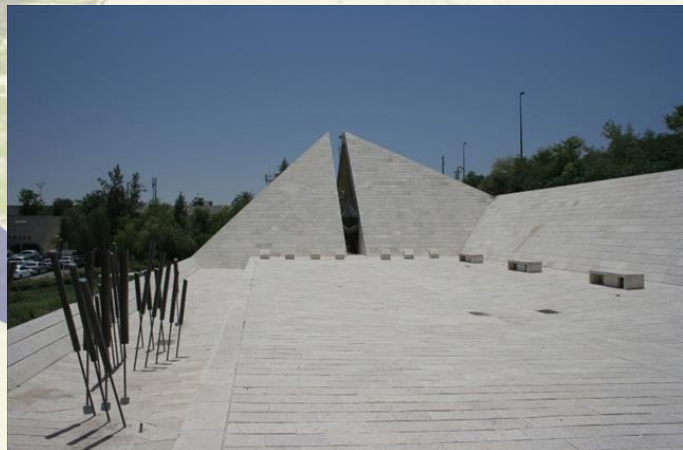
הנצחתו

הנצחה באנדרטאות

בית יד לבנים

על האנדרטה

ארגון "יד לבנים" החל מרעיון שהובא במכתבה של אם שכולה למערכות העיתונים בתום מלחמת העצמאות, והתפתח למוסד ארצי המייצג את המשפחות השכולות ונתמך על ידי משרד הביטחון, העיריות והמועצות המקומיות. הארגון מפעיל כ-70 מרכזים ושלוחות במרבית ערי ישראל. בכל מרכז יש חדר זיכרון שבו מונצחים חללי אותו יישוב, ומתקיימות פעילויות חינוכיות ותרבותיות שונות להנצחת החללים. במרכז בירושלים מונצחים החללים בני העיר וכן מי שבאו להגנתה ונהרגו ברחובותיה ושעריה, בכל מערכות ישראל מאז 1914.

אנדרטת חורש לזכר עולים מצפון אמריקה שנפלו במערכות ישראל כביש בית שמש - שער הגיא (פארק רבין)

על האנדרטה

כאן מונצחים הנופלים בכל מערכות ישראל שהגיעו
לארץ מצפון אמריקה, ביניהם עולים חדשים ובני
משפחותיהם שהם חללי צה"ל וחללי פעולות איבה.

חוויות מכתיבת האלבום

חוויות אישיות מכתובת האלבום:

לקחתי על עצמי פרויקט הנצחה זה בהתרגשות גדולה.
התחלתי לפעול כדי לקבל מידע על חייו של שמחה וכחלק
מעבודתי חקרתי ומצאתי מידע באינטרנט- מתוך
ויקיפדיה, אתר יזכור, וזכיתי להיפגש עם אמו של שמחה,
לשוחח עמה ולשמוע סיפורים מרתקים ומצמררים אודות
שמחה ועל משפחתם.
הפרויקט היה מרגש עבורי.
זכיתי להכיר ולשמוע על שמחה. לקחתי ממנו השראה ואני
בטוחה שדמותו תלווה אותי בהמשך החיים.
תודה על הזכות הנפלאה,
מור מילר צבר,
סטודנטית במכללת אפרתה.

The background of the slide is a photograph of a natural landscape. It features a river or stream flowing through a rocky, mountainous area. The water is a light, milky color, possibly due to sediment. In the distance, a small boat with a person is visible on the river. The surrounding cliffs are rugged and covered with patches of green vegetation. The overall scene is serene and scenic.

דברי התלמידים אביה צרפתי קרין גורן

היה מאוד מעניין ללמוד על חייל שהגן עלינו. היה מרגש לשמוע את הסיפור שלו ולהכיר אותו לעומק. גם אנחנו נרצה בעתיד להגן על המדינה שלנו ועל האזרחים כמו שמחה. אנחנו מודים על הזכות.

הספד

נזכור את כולם

יום האסירין לחללי מערכות ישראל תשנ"ג מעלות האויב